

Krustaceļa pārdomas (II)

30.03.2007.

Gulbenē, pēc poļu žurnāla:
„Na drogach Miłości” - Droga, Prawda i Życie

Ievads: Kungs Jēzu Kristu, dzīvā Dieva Dēls, Tu esi sacījis: “Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība! Kas tic Man, tas nemirs nemūžam. Es esmu Ceļš, Patiesība un Dzīvība.”

Uzsākdami krustaceļa pārdomas, Jēzu, mēs Tevi, lūdzam: esi mums visiem žēlīgs, piedod mums mūsu vainas un palīdzi mums ieklausīties tajā, ko vēsti Tava dievišķā Sirds.

1. stacija: Jēzus tiek notiesāts uz nāvi

Dzīvība ir atklājusi sevi, ir parādījusies starp cilvēkiem, bet mēs To esam atmetuši. Cilvēciskās skaudības, netaisnības, melu dēļ esam atmetuši To, kurā ir mūsu Dzīvība un Augšāmcelšanās... Tā bija cilvēces vislielākā kļūda, jo pārāk ātri, bez jebkādam pārdomām bijām paķēruši akmeņus, lai mestu...

Jēzu, palīdzi man nevienam netiesāt. Es neesmu bez grēka. Lai akmens izkrīt no manām rokām.

2. stacija: Jēzus ņem savu krustu

Patiesība ir tāda: krusts jau ir pieņemts; Jēzus jau to ir paņēmis uz saviem pleciem. Kas Viņam uzlika šo krustu? Vai neviena nav, kas atzīsies šajā noziegumā? Kur visi palika? Vai visi ir aizgājuši?...

Kungs Jēzu, neļauj man apgrūtināt citus cilvēkus ar krustu, kuru man pašam ir jānes; palīdzi man nekļūt par sliktā padoma devēju, nebūt par apmelotāju, nebūt par tenkotāju... Palīdzi man cīnīties ar melošanas grēku.

3. stacija: Jēzus pirmo reizi pakrīt zem krusta

Kaut arī Jēzus ir Ceļš, tomēr šajā ceļā Viņš pakrita. Vai kāds Viņu pagrūda? Kāpēc Jēzum ir tik smagi, ka Viņš krīt?

Kristu, piedod man, jo tā ir manas dzīves grēku bagāža, kas Tevi pagrūda un piespieda pie zemes. Mani grēki – tie mazie un lielie – liek Tev ciest...

4. stacija: Jēzus satiekas ar savu Māti

No Jaunavas Marijas piedzima Dzīvība. Viņa ir Tā, kura mums dāvāja pašu Dzīvības Devēju – Jēzu Kristu; caur Viņas rokām Jēzus ir ienācis mūsu dzīvē. Viņa ir Māte arī tagad, šeit – Dzīvības krustaceļā; Viņa ir Māte arī manas dzīves krustaceļā.

Sāpju Dievmāte, vadī mani arī manas dzīves ceļā; palīdzi man iet Dzīvības ceļu.

5. stacija: Sīmanis Kirēnietis palīdz Jēzum nest krustu

Vai piespiests, vai arī nepiespiests – tomēr Sīmanis palīdzēja nest krustu. Sīmanis gāja blakus Jēzum soli soli.

Sīmani, labo cilvēk, tu redzi cik bieži arī es nespēju pamanīt tos, kuriem ir vajadzīga mana palīdzība. Tu palīdzēji toreiz Jēzum; palīdz tagad arī man... Jo tevi izglāba Patiesība.

6. stacija: Veronika pasniedz Jēzum lakatu

Jēzus Dievišķais vaigs un parastais lakats. Pestītāja vaiga attēls un neparasts, ekstraordinārs žests. Drosme, pazemība un taisnīgums – lūk, patiesās rūpes par Dzīvību.

Veronika, drosmīgā sieviete, noslauki Jēzum vaigu un parādi man šo lakatu, lai tajā es ieraudzītu visus tos, kuri cieš, kuriem sāp, kuri ir pamesti un ir atstāti bez palīdzības un mīlestības.

7. stacija: Jēzus pakrīt zem krusta otro reizi

Jēzus ir mūsu Ceļš uz debesīm, bet, lūk, tagad ceļā uz Golgatu ir pakritis jau otro reizi. Vai tad Golgata ir tālāk nekā debesis?

Kristu, Tu esi mans Ceļš uz Debess Tēva mājām, māci mani, lūdzu, būt pacietīgam katru manas dzīves dienu, būt pacietīgam vienmēr, it sevišķi tad, kad esmu pakritis.

8. stacija: Jēzus mierina raudošās sievietes

Līdzjūtības asaras, neuzticības asaras, nožēlas un kļūdu rūgtuma asaras... Raudāt – tas ir tik cilvēciski. Un kaut arī asaru mūsu cilvēciskajā dzīvē ir daudz, tās tomēr spēja aizturēt Jēzu ceļā uz Golgātu, lai atskanētu: “Neraudiet par Mani!”.

Kungs, kad es raudu, lai es raudu ar tādu pašu spēku, kā raudāja toreiz Jeruzalemes sievietes, un Tu apstātos pie manis, lai man palīdzētu.

9. stacija: Jēzus trešo reizi pakrīt zem krusta

Tas nav iespējams. Tas, kurš ir mūsu Ceļš un Patiesība, ir atkal pakritis. Atkal guļ uz zemes, saļimis zem krusta smaguma. Kāpēc Jēzus atkal pakrita? Kam lai pajautājam – kāpēc Jēzus atkal pakrita? Tā laika cilvēkiem un tiem, kuri to visu redzēja? Tos, kuri tagad tev stāv blakus? Nē. Pajautā sev un uzdod tieši sev jautājumu: kāpēc Jēzus atkal ir pakritis?

Kungs, palīdzi man vienmēr dzirdēt Tavus vārdus: “Ej un negrēko vairs!”

10. stacija: Jēzum novelk drēbes

Viņš radīja debesis un zemi, apdāvināja visu pasauli ar skaistumu un parūpējās par visu, pat par vismazāko puķīti,. Tagad Viņš stāv kails – smeļieties un ņirgājieties tie, kuriem Viņš nav vajadzīgs.

Kristu, dari, lai es vēlētos būt par svētīgo, lai es būtu sirdsšķīstais.

11. stacija: Jēzus tiek piesists krustā

Pēdējais kritiens, šausmīgās sāpes, vairs nav iespējams pakustēties, agonija... Un lūgšana: *Tēvs, piedod viņiem, jo viņi nezina, ko dara!* Un klusums, jo Patiesība klusē.

Jēzu, māci manu sirdi klusēt, lai es spētu sadzirdēt Tavu balsi, sadzirdēt arī to, ko saka mani brāļi un māsas.

12. stacija: Jēzus mirst pie krusta

Pirmspēdējais vārds: *Tēvs, Tavās rokās Es atdošu savu garu! Un pēdējais: Ir piepildīts!* Dzīvība nomira!

Kungs Jēzu, es gaidu uz Tavu atnākšanu – nāc, Kungs Jēzu!

13. stacija: Jēzu miesu noņem no krusta

Dzīvība ir atkal pie Marijas. Viņa To tur uz savām rokām. Asaras, sāpes, sadragātā Sirds: “Un tavu sirdi caurdurs sāpju zobens” – kādreiz pravietoja Simeons.

Māt, pieglaud mani pie savas bezvainīgās Sirds.

14. stacija: Jēzus miesu ieliek kapā

Klints, akmens, sargi. Nakts, diena un atkal nakts un... Viss tika radīts no jauna! Jo atskanēja šis jaunais: “Viņa šeit nav! Viņš ir augšāmcēlies!”

Nobeigumā:

Lūgsimies tā, kā mūs ir mācījis lūgties Ceļš, Patiesība un Dzīvība: *Tēvs mūsu...*